

Efter Industriministeriets opfattelse følger det af reglerne i 2. banksamordningsdirektiv, at der i meget vidt omfang skal sikres fortrolighed omkring de oplysninger, som Finanstilsynet gennem sine undersøgelser kommer i besiddelse af. En sådan fortrolighed kan kun sikres, hvis forvaltningslovens partsbegreb ikke resulterer i, at alle, der har en interesse i sagen, kan få aktindsigt.«

2. Ønskes en bestemmelse med det i spørgsmålet angivne indhold udformet, kan det ske ved en ændring af den nævnte bestemmelse i § 50 b, stk. 5.

For så vidt angår spørgsmålet om at tillægge obligationsejere og aktionærer partsstatus, vil dette imidlertid næppe kunne ske inden for rammerne af 2. banksamordningsdirektiv, jf.

det ovenfor i forarbejderne til bestemmelsen anførte.

Hertil kommer, at en sådan ændring også vil indebære en væsentlig udvidelse i forhold til forvaltningslovens partsbegreb. Hvis hver enkelt aktionær og obligationsejer skal have partsstatus, vil det i princippet indebære, at Finanstilsynet over for hver enkelt skal iagttage forvaltningslovens partsregler, herunder reglerne om partsaktindsigt, partshøring, begrundelse og underretning. Dette vil formentlig ikke kunne administreres i praksis.

Justitsministeriet har inden for den korte tid, der har været til rådighed til udarbejdelse af denne besvarelse, ikke haft mulighed for nærmere at overveje de retlige spørgsmål, der knytter sig til spørgsmålet om at tillægge Lagtinget/landsstyret og Finansieringsfonden partsstatus i forhold til Finanstilsynet.